

Comissions

written by Jaume Singla Sangrà | 7 de maig de 2024

És notable l'interès que tenen els polítics espanyols per les comissions. Per les comissions parlamentàries i també per les altres, les que alguns cobren per l'adjudicació de contractes públics.

S'han posat en marxa al Congreso i al Senado espanyols, dues comissions pel mateix tema: la corrupció política generada al voltant de la compravenda de mascaretes i altres materials de protecció sanitària. Hom podria pensar que l'interès dels dos partits majoritaris és posar llum sobre un dels més fastigosos escàndols institucionals que s'han donat a Espanya, però tots sabem que no és aquesta la intenció del PP i del PSOE en proposar, i en acceptar, la creació de les comissions d'investigació parlamentària sobre els casos Koldo García i Díaz Ayuso, d'enriquiment il·lícit –i escandalós– aprofitant-se de la pandèmia de la covid-19.

Mentre a la comissió del Congrés dels Diputats el PSOE posa l'accent en l'afer Díaz Ayuso fent declarar en primer lloc l'exministre de Sanitat i candidat a la presidència de la Generalitat; al Senado on el PP hi té majoria absolutíssima, se centra en el cas Koldo i Salvador Illa és obligat a declarar en mig de la campanya electoral. No deixa de ser absurd crear comissions d'investigació quan els casos es troben encara als jutjats. Atès que els testimonis que estiguin implicats en la investigació judicial poden negar-se a declarar per no perjudicar-se, és molt improbable que de les seves declaracions "en sede parlamentaria" en puguem treure conclusions quan al·leguin que, per consell de l'advocat, no respondran a res.

Si l'objecte de la comissió d'investigació fos esclarir la veritat i rescabalar l'erari públic dels diners defraudats, les comissions es farien com cal i no serien un exercici

d'hipocresia parlamentària. Recordo una comissió similar al Parlament que va afectar el president Jordi Pujol i a la seva família que no solament va passar sense pena ni glòria, sinó que els testimonis citats de fora de Catalunya es negaren a assistir a la comissió, i deixaren en ridícul el Parlament.

O les traves que PP i PSOE posen a l'intent de fer una comissió d'investigació dels atemptats de Barcelona i Cambrils de l'agost del 2017 ara que ja està formalment acabada la via judicial. No hi ha forma que es posin d'acord en qui ha de comparèixer. Els 16 morts de diferents nacionalitats que vàrem patir a Catalunya no són motiu suficient perquè el PSOE obligui el PP a donar la cara sobre la seva més que probable implicació en la preparació de l'escamot assassí. No és que tingui cap confiança en què d'una Comissió Parlamentària en pugui sortir la veritat, però com a ciutadans tenim dret a saber què se'n fa dels diners que paguem en forma d'impostos i també a conèixer com funciona l'Estat. Un estat que, al mateix temps que condemna un raper a vuit anys de presó per dir una veritat –que el Borbó és un lladre–, és capaç de deixar escapolar un mafiós marroquí reclamat per Europa.

Segurament que si no hi hagués eleccions convocades, les comissions parlamentàries no s'haurien creat. I temo molt que, un cop passades les eleccions al Parlament Europeu, ni el que s'hagi declarat ni les conclusions que votin els diputats tindran cap transcendència. Al capdavant, l'interès dels partits no és recuperar els diners defraudats en la crisi sanitària de la covid-19, ni posar llum sobre els crims de l'agost del 2017, sinó que el màxim interès de PP i PSOE és no perdre vots a les eleccions. Els ciutadans els importem un rave.